

Sygn. akt II Ka 85/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

17 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Robert Rafał Kwieciński

SO Anna Walczak-Sarnowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 17.04.2015 r.

sprawy D. T.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z 15.01.2015 r. sygn. akt II K 257/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w podstawie prawnej orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, przyjmuje art. 69 § 4 kk.
2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 260 zł.
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M. kwotę 516,60 zł z tytułu nie opłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym

Anna Walczak-Sarnowska Waldemar Cytrowski Robert Rafał Kwieciński

II Ka 85/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z 15 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 257/14 uznał oskarżonego **D. T.** za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2013 roku ok. godz. 23.50 w K. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym - kierował samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości 2,0 promile alkoholu etylowego we krwi, będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie sygn. akt VII K 548/12 z dnia 28.05.2012 r za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w liczbie 40 stawek dziennych, przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie ww. kary na okres próby 4 lat.

Na podstawie art.42 § 2 k.k. w zw. z art.43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił dokonanie błędnych ustaleń faktycznych wynikających z dowolnej oceny materiału dowodowego, w szczególności w zakresie wyjaśnień oskarżonego, który nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, przy jednoczesnym istnieniu niewyjaśnionych okoliczności, które zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego.

Z ostrożności procesowej obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary.

W oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego oraz zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony, oświadczając, że nie zostały uiszczone w żadnej części.

Apelacja okazała się o tyle celowa, że doprowadziła do wydania orzeczenia o charakterze reformatorycznym.

Sąd nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 k.p.k. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł prawidłowy wniosek, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Sąd I instancji w spełniającym wskazane w art. 424 k.p.k. wymogi, szczegółowym uzasadnieniu, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia.

Brak było przede wszystkim jakichkolwiek podstaw ażeby w jakikolwiek sposób zakwestionować zeznania policjantów M. R. i Ł. J., tym bardziej iż wyjaśnienia oskarżonego są nie tylko nielogiczne ale i sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Przeczy im również opinia z badań retrospektywnych na zawartość alkoholu.

Niezasadny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Rażąca niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym i z powodu niedookreśloności kryteriów „współmierności” występuje często. Zmiana zatem w zakresie wymiaru kary jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy wyrok jest tak rażąco błędny, że nie może zostać utrzymany, a więc kiedy kara w powszechnym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Taka sytuacja nie zachodzi jednak wobec oskarżonego. Orzeczone wobec niego kary pozbawienia wolności i grzywny oraz środek karny znajdują bowiem oparcie we wskazanych w art. 53 kk i art. 33§3kk dyrektywach wymiaru kary.

W podstawie prawnej orzeczenia Sąd nie wskazał jednak art. 69 § 4 k.p.k. Dlatego Sąd odwoławczy tylko w tym zakresie zmienił zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu Sąd orzekł na podst. §2 ust. 3, §14 ust. 2 pkt 4 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. 2013, Nr 461).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 3 ust. 1 o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzając je od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, w tym opłatę w kwocie 260 zł.

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Anna Walczak-Sarnowska